

PASQUA I DIA DEL MALALT: DONAR ESPERANÇA EN LA TRISTESA

L'experiència de la malaltia, prest o tard, ens acompanya a tots. Són situacions incòmodes però que formen part de la vida. Vivim en un món tecnològic i científic on els mitjans de la medicina han avançat molt, mostra d'açò és com s'han allargat els anys de vida. No obstant, encara i així, en el moment de la debilitat, la contingència, la infermetat, qui no es qüestiona? Qui no es planteja el dubte, el neguit, la por... davant les possibles conseqüències o davant els patiments físics, morals i espirituals que sorgiran? No és fàcil comprendre que estiguem cridats a la felicitat i, no obstant, ens trobem immersos en el dolor.

De primer cop no podem dir que l'enfermetat sigui una cosa bona, ara bé amb una bona dosi de fe, espiritualitat, humanisme, sí podem dir que del que és primàriament dolent en podem treure bon fruit. Reconeguem que situacions difícils de la vida ens ajuden a madurar. Pot ser per açò cal saber-nos situar al lloc que toca i en aquest cas un bon acompanyament ja sigui dels familiars, dels facultatius o treballadors sanitaris, del servei religiós, d'un amic... pot ser un bon estaló que ens ajudi a fer front als moments de dolor, ja siguin lleugers o greus. Amb una bona mirada, podem dir, que la malaltia és una oportunitat per no caminar sols, malgrat que hi hagi persones que no els toqui altre remei. Si la vida l'hem rebuda per caminar plegats, molt més quan la persona es sent fràgil i vulnerable. Vet aquí un doble repte, deixar-nos acompanyar i voler acompanyar.

El dolor, encara quan el bon Pare Déu no el vol, és un element de la nostra condició humana, prova d'uns éssers lligats al temps i a la seva caducitat. En aquest cas Déu respecta la nostra condició temporal i amb tot Ell ens dona la possibilitat que el dolor es converteixi en profitós. Record com el Papa Sant Joan Pau II en la carta apostòlica "Salvifici doloris" ens recordava que la situació que provoca l'enfermetat, el dolor, ens obre a un altre món que és el de l'amor humà i diví i que per açò no hem de viure aquestes situacions de penúria com un contrasentit de la vida sinó com una oportunitat. Deixem idò que l'experiència del dolor, de la malaltia, la decrepitud, la debilitat siguin un temps per reconciliar-nos amb la vida com amb la mort i així viure amb pau interior.

La fe cristiana en aquets casos ens és un gran do. Ningú, tant com Jesús, va viure atroçment el dolor i per açò ens pot ensenyar tant. No deixem que el temps de la malaltia sigui un temps sols de protesta sinó també un temps de maduració i d'unió al misteri redemptor del Crist. És Ell qui més ens pot donar esperança en la tristesa.

Joan M. Sastre Preto,
Capellà Hospital Mateu Orfila